

LIBRIS

We know
books

ADRIAN PĂUNESCU

**RUGĂ
PENTRU PĂRINȚI**

*- Poezii noi și vechi ,
dedicate
părinților -*

(a patra ediție, adăugită)

Tehnoredactare și copertă: **Andrei Păunescu**

Selecție, culegere, colacionare: **Violina Crăcană**

Bun de tipar, pentru prima ediție (2000 exemplare): **26 septembrie 2007**

Bun de tipar, pentru a doua ediție (2000 exemplare): **26 noiembrie 2007**

Bun de tipar, pentru a treia ediție (50.000 exemplare): **26 octombrie 2008**

Bun de tipar, pentru a patra ediție (2000 exemplare): **16 martie 2009**

Tiparul: **Cromoman și Semne, București**

ISBN: **978-973-88252-2-2**

În legătură cu această carte și cu autorul ei,
cu toate celelalte cărți ale sale, ne puteți scrie în
București, Str. Dionisie Lupu, Nr. 84, sector 1.

Și ne puteți telefona la: **(021)311.33.88**

**Editura Păunescu • Fundația Iubirea • Fundația Constantin
2007**

NI S-AU SCUMPIT MORMINTELE

*Au crescut dobânzile,
S-au umplut spitalele,
S-au scumpit mormintele.*

S-au păgânit și tainele, prea-sfintele,
Ș-au degradat în forumuri cuvintele,
În cimitire, s-au scumpit mormintele.

Pisica ar mânca și ea, dar n-are ce,
În epoca de fier-beton, deoarece
Dulăii toți s-au angajat la șoarece.

Cât de străin ne-a devenit aproapele,
Măcar odată, cruță-ți neamul, Abele,
Prăpădurile dintre voi, îngroapă-le.

Cocoru-i zice omului de gheață: iată-mă,
De ce nu mă iubești ca pe un șoim, mă, tată, mă?
Să știi că felul tău de-a fi mă vatămă.

Abia de-și oblojește via rănilor,
Că vin bețivii pe tarla cu cânilor:
"Tu, picăturile de sânge, dă-ni-le".

Rugina toamnei o purtăm pe creștete,
Bacovia, fă-ți timp și recitește-te,
În evanghelia de frunze veștede.

Tăicuță Noe, e potop, îmbarcă-ne,
Că suntem mulți și, uite, vântul parcă ne
Împinge-n propriile noastre cearcăne.

De la străini ne procurăm merindele,
Ni s-au uzat și oasele, ca și veșmintele,
Pământ bolnav, viețile cuprinde-le!

Suntem nemuritori. Ni s-au scumpit mormintele.

26 martie 2008

Cuprins

Rugă pentru părinți	• 5
Repetabila povară	• 6
Repetabila povară (II)	• 8
Mamă fără memorie	• 10
Scoatem cartofii, punem părinții	• 11
Epitaf pentru părinți	• 11
Pământ de morți	• 12
Leagăn pentru ultimul somn	• 13
Salubritate	• 14
Cine n-are părinți	• 15
Patruzeci de nopți de lumină	• 16
Blocul în care nu mai stă mama	• 17
Lume orfană	• 18
Părinți în alb- negru	• 19
Bătrân rătăcitor	• 20
A bătrână	• 21
Amintește-ți de părinți	• 21
Revelion fără tata	• 22
Între tată și fiu	• 24
Canapeaua din bucătărie	• 24
Bucătăria e un rai	• 25
Ritm	• 28
Bocet pentru mama	• 29
Înșelătoarea copilărie	• 31
Dor de părinți	• 32
O mamă aruncată la gunoi	• 33
Scrisoare către părinți	• 33
Orfani	• 35
Catalogul clasei mele	• 36
Așezări cu părinți	• 36
Spre a tăcea	• 37
Satul de nerecuperat	• 37
Colind de mamă și tată	• 38
Lacrimile mamei	• 39
Moartea bătrânilor	• 40

Copilărie cu must • 42
Lacrimi pentru tatăl învins • 43
Pierdută maică • 44
Părinți de pământ • 46
Părinți uituci • 47
Prăpădul de alb • 47
Scrisoare către bunicul meu, învățătorul Marin Păunescu • 48
Primul drum • 50
Iubindu-i • 52
Bunica mergând • 52
Surparea rudelor • 53
Zi de zi, fântâna • 53
Somn de dimineață • 54
Născut particular • 54
Tata și caii • 55
Impozitul de părinți • 56
Țarancă la fântână • 57
Regeasca dramă • 57
Mamă, sunt rău • 58
Vocea mamei • 58
Mamă de plumb • 59
Copil în cea mai mare iarnă-a lumii • 60
Morminte la gard • 62
Peste miros de fân, miros de coasă • 63
Tată de țărână • 63
La ecograf, cu tata • 64
Viscol cu strămoșii • 67
Satul meu temporal • 69
Rugă pentru părinți și copii • 70
Haide mamă, haide tată • 71
Coșmar învins • 73
Internatul de băieți • 74
Clopot la sânul mamei • 75
Rugă pentru copii • 75
Telefon îmbătrânind • 77
Colindul gutuui din geam • 78
Dor de părinți • 79
Executorii testamentari • 80

Din copilărie • 82
Carriere greșite • 83
Drum la morgă • 83
Scrisoare tatei, dincolo • 85
Psalm cu pepeni și cu struguri • 87
Dreptul la același cimitir • 89
Smulgerea din părinți • 90
Copil fiind • 91
Copilul din vin • 92
Îndurerează • 93
Târg de sclavi • 94
Colind pentru tată bolnav • 94
În prispa casei părintești • 95
Nefericitul fericit • 98
Ghicind în cafea, cu tata • 98
Plicul testamentar • 100
Rugă pentru copii • 101
Numai mamă să nu fii! • 102
Oameni singuri • 103
Rugă pentru copii • 104
Mama de pământ • 105
Ce nevoie-aveam de tine, tată • 107
Telefon peste moarte • 108
Camionul cu părinți • 109
Dansul părinților în pământ • 110
Cum te strigă morții, mamă? • 110
Ne părăsește Prințul din Trivale • 112
Oraș de doliu • 113
Etern sezon de morți • 114
Nepoți cosmopoliți • 114
Apa din fântâna de acasă • 116
Părinți la preț redus • 116
Coborât dintr-o pictură de iarnă • 118
Ruleta românească • 119
Viu, uitat afară • 120
Lumânări de nuntă și de moarte • 121
Ana tatii • 123
Repetabila povară (III) • 123
Morminte - iarbă - oameni - univers • 126

- Bătrânul profesor din grădina icoanei • 127
Fântâna din copilărie • 128
Cum o să mori Valeriu Penișoară? • 130
Casa părintească • 131
Cu morții și cu viii împreună • 132
Răzbunarea nenăscuților • 133
Ce tragici sunt folkștii morți • 136
Înflorita sanie ce prinde rădăcini • 137
Ninsoarea totală • 138
Țară emigrantă • 139
Profesor de geologie • 140
Religia lui Baraba • 141
Copii în râu, bătrâni pe mal • 142
Posteritatea mugurilor • 142
Cei din ambulanță • 143
Bătrânul din oglinzi (I) • 144
Malaxorul pluralist • 144
Limite • 146
Mama, bunica, străbunica • 147
Vremuri de rătăcire • 147
Popoare în oglindă • 148
Trăim într-o lume absurdă • 150
Bunicii morți de sete • 150
Imagini din copilărie • 151
Maica bătrână • 151
Sufletul tatălui meu • 152
Vremea întoarcerii • 153
Candela postumă • 153
Singur fără părinți • 154
Cimitir de probă • 155
Ni s-au scumpit mormintele • 156

RUGĂ PENTRU PĂRINȚI

Enigmatici și cuminți,
Terminându-și rostul lor,
Lângă noi se sting și mor
Dragii noștri dragi părinți.

Cheamă-i, Doamne, înapoi,
Că și-așa au dus-o prost
Și fă-i tineri cum au fost,
Fă-i mai tineri decât noi.

Pentru cei ce ne-au făcut,
Dă un ordin, dă ceva,
Să-i mai poți întârzia,
Să o ia de la-nceput.

Au plătit cu viața lor
Ale fiilor erori,
Doamne, fă-i nemuritori
Pe părinții care mor.

Ia priviți-i cum se duc,
Ia priviți-i cum se sting,
Lumânări în cuib de cuc,
Parcă tac și parcă ning.

Plini de boli și suferinți
Ne întoarcem în pământ,
Cât mai suntem, cât mai sunt,
Mângâiați-i pe părinți.

E pământul tot mai greu,
Despărțirea-i tot mai grea,
Sărut-mâna, tatăl meu!
Sărut-mâna, mama mea!

Dar de ce priviți așa,
Fata mea și fiul meu?

Eu sunt cel ce va urma,
Dragii mei, mă duc și eu.

Sărut-mâna, tatăl meu,
Sărut-mâna, mama mea,
Rămas bun, băiatul meu,
Rămas bun, fetița mea.

Tatăl meu, băiatul meu,
Mama mea, fetița mea.

REPETABILA POVARĂ

Cine are părinți, pe pământ nu în gând,
Mai aude și-n somn ochii lumii plângând.

Că am fost, că n-am fost, ori că suntem cumiști,
Astăzi, îmbătrânind, ne e dor de părinți.

Ce părinți? Niște oameni ce nu mai au loc
De atâția copii și de-atât nenoroc.

Niște cruci, încă vii, respirând tot mai greu,
Sunt părinții aceștia ce oftează mereu.

Ce părinți? Niște oameni, acolo, și ei,
Care știu dureros ce e suta de lei.

De sunt tineri sau nu, după actele lor,
Nu contează deloc, ei albiră de dor.

Să le fie copilul cu-o treaptă mai domn,
Câtă muncă în plus și ce chin, cât nesomn!

Chiar acuma, când scriu, ca și când aş urla,
Eu îi știu și îi simt pătîmind undeva.

Ne-amintim, și de ei, după lungi săptămâni,
Fii bătrâni ce suntem, cu părinții bătrâni.

Dacă lemne și-au luat, dacă oasele-i dor,
Dacă nu au murit, triști în casele lor...

Între ei și copii e-o prăsilă de câini
Și e umbra de plumb a prezilnicei pâini.

Cine are părinți, pe pământ, nu în gând,
Mai aude și-n somn ochii lumii plângând.

Că, din toate ce sunt, cel mai greu e să fii
Nu copil de părinți, ci părinte de fii.

Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns,
Însă, pentru potop, încă nu-i de ajuns.

Mai avem noi părinți? Mai au dânșii copii?
Pe pământul de cruci, numai om să nu fii.

Umiliți de nevoi și cu capul plecat,
Într-un biet orașel, într-o zare de sat

Mai așteaptă și-acum semne de la strămoși
Sau scrisori de la fii, cum c-ar fi norocoși.

Și, ca niște stafii, ies arare la porți,
Despre noi povestind, ca de moșii lor morți.

Cine are părinți, încă nu e pierdut,
Cine are părinți are încă trecut.

Ne-au făcut, ne-au crescut, ne-au adus până-aci,
Unde avem și noi înșine-ai noștri copii.

Enervanți pot părea, când n-ai ce să-i mai rogi,
Și, în genere, sunt și nițel pisălogi.

Ba nu văd, ba n-aud, ba fac pașii prea mici,
Ba-i nevoie prea mult să le spui și explici.

Cocoșați, cocârjați, într-un ritm infernal,
Te întreabă de știi pe vreun șef de spital.

Nu-i așa că te-apucă o milă de tot,
Mai cu seamă de faptul că ei nu mai pot?

Ca povară îi simți și ei știi că-i așa
Și se uită la tine, ca și când te-ar ruga.

Mai avem, mai avem scurtă vreme de dus
Pe conștiințe povara acestui apus.

Și pe urmă vom fi foarte liberi sub cer,
Se vor împuțina cei ce n-au și ne cer.

Iar cândva vom începe și noi a simți
Că povară suntem, pentru-ai noștri copii.

Și abia într-un trist și departe târziu,
Când vom ști disperați vești ce azi nu se știu.

Vom pricepe de ce fiii uită curând
Și nu văd nici un ochi de pe lume plângând.

Și de ce încă nu e potop pe cuprins,
Deși plouă mereu, deși pururi a nins,

Deși lumea în care părinți am ajuns
De-o vecie-i mereu zguduită de plâns.

REPETABILA POVARĂ (II)

Am mai scris despre voi, dragii noștri părinți,
Când erați mai activi, când erați mai fierbinți
Și ce-am scris m-a durut, și ce-am scris v-a durut,
Am privit îndelung, ca ochi mut spre ochi mut.

Și acum, mai bătrâni, și acum mai târziu
Îmi mai cereți să spun, îmi mai cereți să scriu,
Căutați peste timp c-un benefic reproș,
Peste rama de os ochelarii sunt roși.

Înainte puțin, înapoi amintiri
Și ce degete-aveți, zi de zi mai subțiri,
Numai calciu bătrân pe la încheieturi
Și vecini mai nervoși și nepoți mai impuri.

Ce să scriu despre voi, dragii noștri bătrâni,
V-aș minți, însă știu că priviți în fântâni
Și din ele vedeți cum v-ați stins și v-ați dus
Și remedii nu sunt și întoarceri nici nu-s.

Vin poștașii la voi, zâmbitori uneori,
Telegrame purtând cu nepoți rotunjori
Și voi faceți un chef cu un vin îndulcit
Și cu pâine și unt cât un vârful de cuțit.

Dimineața plecați, ca la treburi cândva,
Dar la prânz oboseala de umeri vă ia,
Zi de pensie-aveți, sărbătoare aveți,
Când sunteți guralivi și sunteți îndrăzneți.

Mai vorbiți prin oraș, mai vorbiți între voi
Cât vă costă un loc de mormânt pentru doi.
Și la mers vă-ndemnați mai rigizi, mai domoli,
Căutați leacuri noi pentru vechile boli.

Și nici lacrimi în ochi nu mai țineți acum
Când trăiți fără trai și aproape postum.
Dragii noștri părinți, suferinzi și bătrâni,
Miorițe spre voi mai coboară din stâni.

Și vă spun despre noi ce mai e și ce nu-i
Și v-ați plânge cuiva, dar tăceți nimănu.
Și ce plug v-a tăiat în obraz brazde-adânci
Și ce vulturi fatali v-au strigat de pe stânci?

Mai rămâneți cu noi, nu plecați nicăieri,
Nu ne sunteți bătrâni, nu ne sunteți poveri.
Vă iubim tot mai mult, nopți și zile n-ajung,
Însă voi hotărâți c-ați trăit prea-ndelung.

Hai, priviți-ne ochi, cât nimic nu s-a frânt,
Ce-i cu voi de priviți insistent în pământ?
Locul vostru e-aici, nu vă strângeți așa.
Vai, ce mici ați rămas sub povara prea grea.

Totdeauna prea mici cei bătrâni ne rămân
Că-ntr-o zi ca pe prunci i-om purta lângă sân.

*Unchiului meu din Făgăraș,
Dumitru Păunescu*

MAMĂ FĂRĂ MEMORIE

Ființa care m-a adus pe lume
S-a-nstrăinat de toate, rând pe rând,
Abia se mai aude respirând,
S-a-ntors, încet-încet, la primul nume.

Trăiește diferențe și nu sume,
Își e copil, în fiecare gând,
Va dispărea, va apărea, curând,
Fantomă neodihnelor postume.

Părinții i-au murit și dorm cumiți,
În cimitirul condamnat la pace,
Dar, ea, de săptămâni și luni încoace,
Se zbate, parcă și-ar ieși din minți
Și, zi de zi, bagajele își face
S-ajungă, luni, la masă la părinți.

17 iulie 2002

SCOATEM CARTOFII, PUNEM PĂRINȚII

Rodnică toamnă a suferinții,
Despre pământ este vorba mereu,
Scoatem cartofii, punem părinții,
Tragice schimburi de minereu.

Scoatem cartofii, punem părinții,

Țipă copiii, că le cresc dinții,
Gem și cartofii, în sacul greu,
Scoatem cartofii, punem părinții,
Ce e în pivniți, e și-n muzeu.

Scoatem cartofii, punem părinții.

21 octombrie 2002

EPITAF PENTRU PĂRINȚI

Se sting părinții prin odăi uitate,
Pe-un nume vechi ce nici nu se mai știe,
Și sunt recorduri în mortalitate
Și crește mult consumul de sicrie.

Ei, de copii, plecaseră din sate,
Ca îngerii cu pielea străvezie,
Se-ntorc bătrâni, cu fețele uzate,
Din amărâta viață cu chirie.

Nu-i mai cunosc nici rude-apropiate,
O groapă ordinară îi îmbie,
Să-i plângă sincer nimeni nu mai poate
Și toți au o culoare pământie.

Părinți bătrâni, care-au trăit în rate
Și care mor, acum, pentru vecie,
Șupuși ai sărăciei vinovate
Și-ai altei lumi, ce și nu este, și e.

Certificatul ultim li se scoate,
Un rezumat pe cruce li se scrie,
Urmează, după rugă și păcate,
Definitiva lor vremelnice.

Ce sfinte trupuri, tragic ambalate,
În rumeguș, vopseluri și hârtie,
Și cuiele groparul cum le bate,
Și pumnul de pământ nu întârzie.

Și ce frumoși plecaseră din sate,
Purtați spre gări, de-o misiune vie,
Și-acum ce clopot de rugină bate
În ieftine și-aproape putrede sicrie.

13 octombrie 2002

PĂMÂNT DE MORȚI

În cimitir, unde-am lăsat pe mama,
Ploua istovitor, a îngropare,
Ca semn că dânsa nu mai are rude
Și-o plânge, din oficiu, ploaia mare.

Aleile-și pierduseră conturul
Și iarba semn uscat făcea, c-o doare,
Și către groapa timpuriu săpată
Deodată n-a mai fost nici o cărare.

Am năvălit către mormânt, cu toții,
Ca remușcări de legiuni barbare,
Și ploaia ne uea cu cimitirul,
Un mort zglobiu să pară fiecare.

Ploua pe mama, ploaia de pe urmă,
Și mă gândeam că-i vie și tresare,
Și n-am știut de ce nu poate ploaia
Să stingă dreptul ei la lumânare.

Și ne-am oprit, purtând pe față lacrimi
Aproape noroioase în mișcare,
Și cuiele-n sicriu bătute bine
Dădeau ecou, din ce în ce mai tare.

Și n-am putut să mă mai uit la toate,
Halucinand că lumea-ntreagă moare,
Când am simțit că m-a cuprins noroiul
Și mi-a urcat mormântul pe picioare.

Suflând din greu, parcă ieșind din scoartă,
Nu mai eram capabil de mișcare,
Simțeam că mă îngrop de viu în lutul
Care mi-a dat pe mama născătoare.

Și-acum în gânduri mi se face noapte
Și intervine șocul de plecare,
De nu mi-ar fi intrat, pe totdeauna,
Pământ de morți, în mâini și în picioare.

Ce tragic schimb am fost silit să aflu,
Ducând pe mama la înmormântare,
Ea odihnește-n cimitir, acasă,
Dar cimitiru-n carnea mea tresare.

19-20 octombrie 2002

LEAGĂN PENTRU ULTIMUL SOMN

Nani, nani, mama mea,
În pământ te-om legăna,
Pe sub lumânări de ceară,
Ca nici să nu te mai doară.

Vai, ce mică ai rămas,
Nu mai ai nici trup, nici glas,
Oamenii în jur se-nchină,
Te străbate o lumină.

Și te-am dus în satul tău
Și acum îmi pare rău,